

СВЪТУЛКА

нея идатъ цифритѣ 5, 6, 7, 8 и 9. Всички буквички се покланятъ низко).

Царицата: Добъръ день, деца!

Всички: Добъръ день, мамо! Добре дошла при насъ!

Царицата: Колко хубаво е при васъ въ градината!

Княгиня Е: Хубаво е, мамо. Но въ гората е още похубаво. Вижъ тия цвѣтя — тамъ ги набрахме. Вземи ги подаръкъ отъ менъ и моитѣ сестрички;

Царицата (взема ги): Благодаря ви, мили деца. (Пѣе):

Живѣя тука, подъ земята
Сама, затворена въ палата,
Но зная всичко по свѣта,
Че цѣлъ день тука азъ чета.

И щомъ се уморя, тогава
Тамъ до прозореца заставамъ
И слушамъ цѣли часове
Звѣнливитѣ ви гласове.

Оставате ми вий еднички,
Елате тукъ при мене всички,
Елате съ весели лица
Вий, мои буквички — деца!

(Всички се събиратъ около нея, тя ги милва по коситѣ.

Всички (пѣятъ): Обичаме те, мила мамо,
Но ще те молимъ ние само
По-често идвай ти при насъ,
Че тѣй се радваме тогазъ!

Зайчето (приближава Трайко и бие звънчето предъ лицето му): Хей. Кой си ти?

Трайко: Азъ съмъ Трайко.

Зайчето: Зайко ли?

Трайко: Не, не — Трайко.

Зайко: А пъкъ азъ съмъ Зайко. (Пѣе):

Живѣехъ нѣкога въ гората,
Бѣхъ заякъ глупавъ и страхливъ,
Та ми треперѣше душата
Отъ Лиса дългоопашата
И отъ орела дивъ, грабливъ.

Но щомъ царицата Азбука
Повика ме веднажъ съ ржка,
Дойдохъ и въ царството ѝ тука
Изучихъ всѣкаква наука
И ето, вижте ме сега.

Разбрахъ ви буквитѣ какви сж,
Говоря вече и чета,
Самъ две-три книги съмъ написалъ
И струва ми се, че дори съмъ
Отъ васъ по-уменъ, господа.

Зайко: Е, какъ е, Трайко, харесва ли ти пѣсенята?

Трайко: Чудесна пѣсень, слушахъ я унесенъ!

Зайко: Ами на васъ, царице?

Царицата: Да, знамъ, че си пѣвецъ

Едничккъ въвъ палата,
Но я иди въ гората